

Παλιοί, νέοι, νεώτεροι, αντίθετοι σε γνώμες, σε γούστα, σε ιδανικά, άδυσώπητοι πολέμιοι μεταξύ τους, δεν ενώνονται, δεν ομογνωμονούν παρά σ'άν πρόκειται ν'α κρίνουν έργο δικό μου. Τό μόνο ιδανικό τους είναι τότε ν'α με βγάλουν από τη μέση, για ν'α μεταχειριστώ τη φράση που έχουν στα στόματά τους.

Αν συλλογίζονταν μια στιγμή μονάχα πόσο ποταπό, αναντρο, μικρόψυχο είναι τό ν'α μαζευτούν όλοι τους για ν'α χτυπήσουν έναν που δέ ζεί κοντά τους, που δέν ανήκει σε κλίκες, που δέν έχει φύλλο ή περιοδικό κανένα έντελώς δικό του, που δέ συναλλάσσεται άφου τ'α γράμματα τ'α κατάντησαν ν'α γίνουν ή πιό μπακαλίστικη, ή πιό πρόστυχη συναλλαγή, θ'άπρεπε ν'α κοκκινίσουν από ντροπή.

Αν μάζενα ποτέ σε τόμο, ή καλλίτερα σε τόμους, όλα όσα γράφτηκαν έναντίό μου θ'άμενε κανείς έξτατικός μπροστά στό τεράστιο αυτό χυμένο μίσος, μπροστά στη θανάσιμη αυτή χυμένη χολή.

Επαναλαμβάνεται λέξη πρὸς λέξη ή ιστορία που παίχτηκε σ' όλους τούς καιρούς, για όλους τούς ποιητές που νέοι ακόμα είχαν την εύτυχία ή την άτυχία ν'α εκδηλωθῶν όρμητικά και πλούσια. Ο Μπάυρον, ό Σέλλεϋ, ό Κίτς, ό Ούγγω στα πρώτα του χρόνια, όλοι ξύπνησαν στό πέρασμά τους τ'α μίσση και τίς κακίες τών στείρων και βλαδερών άνθρωπάκων, τών κλικαδόρων και προσωπολάτρων, κι όλων όσοι :

Τυφλοί στόν τοίχο ακκούμπισαν, παρέκει δέν είν'τόπος.

Τότες τούς πετούσαν στα μούτρα κάθε τόσο τό Μίλωνα και τό Σαιξπήρο, ή τό Ρακίνα και τό Μπουαλέ· έδω μάς πετάνε τό Σολωμό, (τί φτώχια και τί μιζέρια !) κ' έχουν την άξίωση και τό τουπέ ν'α λέγονται *νέοι άνθρωποι*, ξεσκλαδωμένοι από πρόληψες, ένω στό βάθος μένουν και θ'α μένουν τ'α κοπέλια του Μιστριώτη με τ'α ρούχα απ' την άνάποδη.

Σε μια μελέτη του για έναν ποιητή, ένας νέος από τό Κάιρο κ. Ροδέρτος Κάμπος, χαρακτηρίζει εξαίρετα την κατάσταση αυτή με τόν όρο Snobisme· Snobs ως τό βάθος της ψυχής τους δέν έχουνε παρά ένα βλακώδικο θαυμασμό για ό,τι θαμάζουν οί πολλοί, κ' ένα βλακώδικο μίσος για ό,τι οί πολλοί μισούν. Ανάξιοι ν'α μορφώσουν μόνοι τους την πιό παραμικρή ιδέα.

Όμως πάλι ό Γκαίτε μάς παρηγορεί μ' ένα του επίγραμμα: «Ο τσαρλατάνος έχει άπειράριθμους όπαδούς και σέρνει τό πλήθος, μά ό φρόνιμος μόλις μπορεί ν'α μετρήσει λίγους φίλους. Οί θαματουργίες εικόνες είναι, τίς πιό πολλές φορές, κακότε-

χνες ζωγραφίες· τ'α έργα του νοῦ και της τέχνης δέν είναι φτιασμένα για τό λαό».

Μά κι απ' όλα αυτά προτιμότερο είναι θαρρώ ν'α βγώ στό περιδόλι μου ν'α μυρίσω και ν'α απολάψω τίς πασκαλιές που άνθίσανε κ' εύωδιάζουν κ' είναι χαρά Θεού. Υπόσχομαι ν'α ξαναγυρίσω σ'άν τό θελήσει ό κ. Γώγος, ή όποιος άλλος, γιατί ξέρει πολύ καλά πώς ή μόνη μας θετική εργασία είναι ή *Ποίηση*, ένω ή δική του εργασία είναι.....

Χαίρε

Μπαστιάνα

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

(Σε άλλο φύλλο δεύτερο άρθρο του κ. Σκίπη, με τόν τίτλο: «Δήλωση»).

“ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,”

Όμορφη ή διάλεξη του κ. Στελ. Σπεράντσα, τελειόφοιτου της Γιατρικής, στη «Φοιτητική Συντροφιά» την προπερασμένη Πέμπτη, 29 του Μάρτη. Μίλησε για μια Έλληνοπούλα Σουλτάνα, τη Μαρία Γκιούλ Μπαχάρ από την Τραπεζούντα.

Κ' έτσι, με τίς τρεις τελεφαίρες διαλέξεις, δηλαδή με τό «Ύσμα τών ασμάτων», με τη μελέτη του Bungler για τούς Γιάπωνες και με τη Γκιούλ Μπαχάρ, ή «Φοιτητ. Συντροφιά» σ'α ν'α έλαβε μέρος, άνεπίσημα, όχι στό συνέδριο, μά στό έργο τών άνατολιστών.

Εστειλε και από μια προκήρυξή της, από τ'α «Ηρωικά πρόσωπα και κείμενα» του Παλαμά και από ένα βιβλιαράκι «Στη Φοιτητική Συντροφιά» του Φ. Φωτιάδη στους ξένους δημοτικιστές καθηγητές R. M. Burrows, A. Ehrhardt, Hesselting, H. Pernot, P. E. Ravolini και A. Thumb.

— Η «Φοιτ. Συντροφιά», έπειδή αυτή την εποχή αρχίζουν οί φοιτητές ν'α φεύγουνε για την πατρίδα τους, έκλεισε τό γραφείο της. Όποιος λοιπό θέλει ν'α γράψει στη συντροφιά άς στείλει τό έγράμμα του στόν κ. Μιχ. Γκιώνη, φοιτητή της Γιατρικής, Poste restante, Αθήνα.

M. Γ.